

Politiken onsdag 11. marts 2015 Kultur - Anmeldelse:

## På musicalvinger til den elektriske stol

Med elementer af både Brecht og Broadway er historien om ægteparret Rosenberg blevet til en stærk gang musikteater.

Hvad sker der, når man tager en i forvejen ubærlig historie om et statsautoriseret dobbeltmord på to venstrefløjsaktivister og gør den til en opera?

Umiddelbart kunne man frygte, at historien ville gå fra at være ubærlig til uudholdelig. Men det modsatte sker. Danse- og teatermennesket Rhea Leman har formået at gøre den amerikanske tragedie om henrettelsen af kommunistægteparret Ethel og Julius Rosenberg til et intimt, men også stærkt musikdrama, og det er der flere paradokser i.

Først og fremmest fordi Leman lader forestillingens to sangere bruge Bertolt Brechts verfremdungsteknik, når de igen og igen henvender sig direkte til salen med deres insisteren på, at deres sag er fuld af gråtoner. At tragedien ikke er sort og hvid, men at vi, publikum, må hjælpe med at afgøre, om der var nogen retfærdighed i det, der skete, da de blev henrettet i juni 1953.

SOM MUSIKALSK samarbejdspartner har Leman valgt komponisten Joachim Holbek. Kendt for musik til flere film af Lars von Trier og til Ole Bornedals `Nattevagten`. Holbek havde for ti år siden en delvis operasucces med den familievenlige `Brødrene Løvehjerte` på Det Kongelige Teater. I `The Rosenbergs` bidrager han til det paradoksale med et velsmurt, bevidst broadwayinspireret partitur.

På baggrund af filmklip fra Lemans og Rosenbergparrets New York, som det så ud i 1950`erne, males det unge pars kærlighedslykke op med musicalparaplyer og ubekymrede strejf af `Pennies from Heaven`.

PÅ TRODS AF, eller snarere netop på grund af disse paradokser, rammer Leman og Holbek en sart og central nerve i historien om de to unge efterkommere af østeuropæiske indvandrere, der med base i det fattige Lower East Side satser og taber alt i en idealistisk politisk kamp. Med paddehatteskyen som den kolde krigs rædselsemblem i baggrunden synger de deres historie, så forvarsler og eftertanker omkring deres tragiske endeligt fletter sig sammen i en fortælling præget af lige dele sødme, sårbarhed og voldsom viljestyrke.

Leveret af kun tre instrumentalister bæres musikken fyldigt frem, og forestillingen spiller på, at den historiske Ethel Rosenberg drømte om et liv på scenen. Hun ville synge- og den nyforelskede Julius får hende til at synge sart og sårbar Puccini. En arie fra `Madame Butterfly`, som hun gentager, da hun til sidst sidder på dødsgangen i fængslet med navnet SIng SIng.

Rhea Leman, der havde sit store teaterhit med `Hitler on the roof`, er også forestillingens instruktør, og hun har sørget for, at sangerne ikke overspiller. Både Liv Oddveig Midtmageli og Jakob Bloch Jespersen balancerer plottet inden for den snævre teatermæssige ramme, den intime

forestilling byder dem, og deres hudløshed og determination vækker følelser i kombination med skarp Brecht og ubekymret Broadway.

HVIS DER ER EN SVAGHED ved Lemans libretto, er det, at den leverer så mange forklaringer i stedet for bare at lade personerne tale. Alligevel fungerer det.

Forestillingen, der begyndte på Den Ny Opera i Esbjerg, og som fortsætter på Folketeatret i København mandag og tirsdag, leverer et langsomt, sejt træk. Overraskende hurtigt får de to medvirkende fat om ens hjerte – og så hiver og haler de ellers stille og roligt til, til slutningen nås. Med en stump af en effektiv Holbek-melodi på læberne forlader man teatret efter en oplevelse, der virker lige så meget som teater, som den virker som opera. Og som i løbet af knap to en halv time byder på et vedkommende møde med de to hovedpersoner i historien om `The Rosenbergs`.

*Thomas Michelsen*